

nº 149 4237
CEDOC
FONS
A. VILADOT

Sanitat i Escola
entrevista: Estanislau Torres

GUINAR. DO

associació de veïns
"JOAN MARAGALL"
BUTLLETI nº 18

català al carrer

congrés de cultura catalana

UAB
Universitat de Barcelona
Departament de Comunicació
i Informació Social
CEDOC

GRONXADORS PLEGABLES

CONDALIN®

Siglo XX, 95 - Teléfono 235 40 91
 Fabrica: Dante Alighieri, 163 - Tel. 220 70 00
 BARCELONA - 16

Carena

LIBRERIA/PAPELERIA

Material escolar y de oficina
 Colecciones · Encuadernación
 Imprenta · Juguetes educativos
 Artículos para regalos.

Av. Virgen de Montserrat, 183 bis - Tel. 255 53 37
 Barcelona (13)

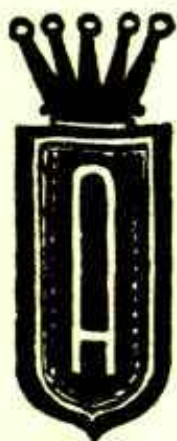

boutique

MODA
PER A
TOTHOM

La Bisbal, 40-42 tel. 235 7851

pastisseria bomboneria

abril

Plaça Maragall, 5 Tel. 255 28 48 BARCELONA

Retornar el nom de cada cosa

Dins del marc del Congrés de Cultura Catalana, resalta una de les seves cinc campanyes que, per les seves característiques, pot esdevenir realment popular ja que tots hi poden col·laborar.

Es tracta de la campanya del "Català al carrer" i que tracta no solament de la retolació en català dels noms dels carrers i places, sinó de la retolació en català de tot tipus de cartells, rètols de botigues, anuncis, etc. etc... que depenen solament de la nostra voluntat.

Ningú ja no ens obliga a posar "Almacenes" en comptes de "Magatzems", ni a posar "Rebajas" en comptes de "Rebaixes", ni a anunciar la "Semana de la Juventud" en comptes de la "Setmana de la Joventut". Es tracta, doncs, d'un problema exclusivament nostre i que l'hem de resoldre solament nosaltres sense cap por que ens titllin de separatistes, ni que ens incloguin a cap llista negra.

Es inconcebible per la nostra part, estar recolzant campanyes a favor de l'Estatut, del retorn de les nostres Institucions i de l'Oficialitat de la nostra llengua, quan no som capaços de canviar el rètol de la nostra botiga, o de fer la propaganda en català.

Quan a la retolació dels carrers i places en català i al retorn dels noms depurats a partir de l'any 39, hem de lluitar també per la seva correcta ortografia, ja que ens podem trobar, com és el cas de Sant Cugat, que l'alcalde va decidir catalanitzar totes les plaques i l'únic que ha fet ha estat omplir d'aborts lingüístics aberrants totes les cantonades de la població, ja que deuen ser ben poques les plaques que se salven dels errors ortogràfics.

També volem fer esment d'un fet que vam descobrir mentre tancàvem aquest butlletí i que ens ha fet canviar el motiu de la portada. Tot repassant velles fotografies vam topar amb una del monument existent al centre de la Plaça Catalana on hi vam descobrir un detall que ens hi va fer acostar per cerciorar-nos del què ens temíem. Un cop allà vam poder comprovar que la nostra primera impressió havia estat certa: les lletres gravades en relleu a les quatre parets del monument, que posaven "Plaça Catalana" havien estat arrencades, suposem a cops d'escarpra i martell per alguna mà guanyadora de la "Cruzada".

Creiem que el fet és prou espectacular com per demostrar l'odi que tingueren els "guanyadors" a tot allò que fes un xic de tuf de català, i que és un altre punt a reivindicar quan al restabliment dels noms originals dels carrers i places del nostre barri i a la seva correcta escriptura.

A continuació, fem una relació dels carrers que per diferents motius van patir un canvi de nom al Guinardó:

ABANS

Arc de Sant Martí
De les Oliveres
Anselmo Lorenzo
Sabino Arana
Serafín Estébanez
Martí Vilanova
Martí Aixelà
Joan Salvat Papasseit
Avda. Mariscal Jofre
Anselm Tormeda
Castro i Bellví

ARA

Arco Iris
Camilo Oliveras
Cuenca
General Sanjurjo
Garcilaso
San Quintín
Teodoro Lorente
Virrey Amat
Avda. Borbón
Emilio Roca
Coll y Vehí

ELS SERVEIS PUBLICS A EXAMEN

Sovint hem parlat dels problemes d'infraestructura que el barri té plantejats (ensenyament, sanitat, urbanisme...) Però hi ha una sèrie de serveis públics, potser menys importants —i que sovint passen desapercebuts— que tenen una gran influència en la qualitat de vida d'una comunitat. La llista és llarga: Suministre d'electricitat, de l'aigua i del gas, correus, telèfons, vigilants de nit, recollida d'escombraries, vigilància de la contaminació, bombers, neteja dels carrers, transports públics, assistència social...

Ens proposem analitzar en els pròxims

Butlletins cada un d'aquests serveis, estudiar la seva situació al barri, recollir les queixes existents en cada cas, informar de les previsions per un futur pròxim, suggerir camins de protesta, etc. Avui fem la presentació d'aquesta nova secció i us convidem a participar-hi activament: feu-nos arribar els vostres problemes, casos concrets, denúncies sobre cada un d'aquests serveis. A cada Butlletí anunciarem el pròxim tema d'aquesta secció. Feu arribar els vostres escrits, a nom de BUTLLETÍ, al local de l'Associació (La Bisbal, 40-42).

EL PRIMER TEMA TRACTARÀ sobre ELS TELEFONS AL BARRI.

Prou violència blanca!

Els primers dies de març ens han portat dos tristes aniversaris: tres anys de l'execució de Puig Antic, un any de les mort de Vitòria.

Cada un d'aquests fets del passat s'inscriuen en la llarga lluita —apassionada en un cas, massiva i popular en l'altre— per la conquesta de la democràcia. I avui, que tan parlem de democràcia no veiem pas la violència com un record d'ahir, sinó com un fet present.

A finals de gener Madrid es tenia de sang, en una de les provocacions feixistes més brutals que coneix la història recent. La violència i la por tornaven a apropiarse dels carrers. Misteriosos segrestaments, matances sanguinàries, amenaces, represions... Violència procedent de totes bandes. Ens estranya "l'estranyesa" del governador civil de Barcelona quan una comissió de ciutadans li porten proves de maltractes als detinguts. També nosaltres ens pensàvem —o millor, volíem— que aquests fets ja no ocorrien! No comprenem els camins que, perseguint atemptats feixistes condueixen a la detenció de militants de grups d'esquerra, combatius, sí, però mai terroristes. I mentrestant es descobreixen tallers d'armament —50 metralleres o més— en un pis de monges llogat per un guerriller de Cristo Rey. Una història al·lucinant: bricolatge d'armes mentre es persegueix per posar cartells —un xicot del barri és atravesat per un tret a Barcelona quan enganya un cartell de l'amnistia—, uns noms d'opere-ta, "MARIETTA" es diu l'arma, mentre es presenten denúncies per morats i garrotades. Perquè sabem que ens hi juguem el demà, aquesta història no ens fa cap gràcia. Un cop més diem: prou violència, prou repressió. O dit d'una altra manera: LLBERTAT, AMNISTIA i ESTATUT D'AUTONOMIA.

SUMARI

* PER CATALUNYA, SI US PLAU	pàg. 4
* entrevista: ESTANISLAU TORRES	pàg. 6
* còmic: LES RATES!	pàg. 7
* SANITAT I ESCOLA	pàg. 8
* QUAN TINDREM EL PARC	pàg. 10
* LA "FEDERACIO" A DEBAT	pàg. 11
* JOVES	pàg. 12
* CALAIX DE SASTRE	pàg. 13

GENER - FEBRER 1976

BUTLLETÍ n. 18. A.V. JOAN MARAGALL-GUINARDO
La Bisbal, 40-42 D.L. B-39514/1973
Imprimeix Xaloc, Concepció Arenal, 261, Barcelona.

UN ANY DE BUTLLETÍ

Com ens havíem proposat, durant l'any passat varen aparèixer 5 números de GUINARDO, el Butlletí de l'Associació.

Mirant endavant, ens proposem mantenir la regularitat, augmentar les pàgines i, sobretot, fer una revista més de tots, més pròxima al barri. Esperem les vostres col·laboracions.

I abans d'acabar un resum econòmic del funcionament del butlletí durant l'any passat:

ENTRADES

Vendes	26.394
Publicitat ..	47.500
TOTAL	73.894

SORTIDES

Impremta	79.542
Composició text	11.133
Varis (segells) ...	5.545
TOTAL	96.220

DEFICIT: 22.326

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Per Catalunya, si us plau

En aquests moments moltes iniciatives conflueixen en un mateix punt: la defensa dels drets nacionals de Catalunya. Institucions, organismes, partits, entitats, tothom mira de donar respostes als anhels que té el poble català de recuperar la seva autonomia.

Comentem en aquest Butlletí una sèrie de campanyes llançades avui als nostres carrers que tendeixen a complementar-se, a oferir, en definitiva, camins de lluita a favor del nostre país.

congrés de cultura catalana

EL CONGRÉS ENS AFECTA A TOTS:

El redreçament de Catalunya passa necessàriament per la impulsio de la seva cultura, considerada en el sentit més ample del mot. El Congrés de Cultura Catalana és el mitjà més idoni que tenim en aquests moments per assumir aquesta tasca. Però, què és el Congrés?

1 Esforç col·lectiu

El Congrés de Cultura Catalana és una reunió i una conjunció d'esforços dels ciutadans dels Països Catalans que, conscients de la situació de la seva cultura considerada en els seus aspectes més diversos, s'apliquen en una empresa col·lectiva per a treballar bàsicament en tres objectius:

3 Objectius

Estudiar els problemes, la situació de la Cultura Catalana i proposar-ne solucions per al futur.

Sensibilitzar el nombre més gran possible de ciutadans de l'abast dels problemes i de la necessitat de solucionar-los.

Iniciar la creació d'una sèrie de mitjans indispensables per a ser una cultura desenvolupada normalment.

2 Conviccions

Estem convençuts que aquests tres objectius no es poden basar en l'evocació més o menys nostàlgica o sentimental del passat. Estem convençuts, també, que no pot bastir-se cap projecte de futur que serveixi per a la totalitat dels que vivim i treballem als Països Catalans sense la recuperació de la identitat col·lectiva d'aquests Països i sense donar totes les possibilitats de plenitud a la nostra cultura; que ens és o se'ns farà pròpia, i tard o d'hora ens marcarà individualment i col·lectivament.

CAMPANYA D'INSCRIPCIÓ

Fins a darrers de març d'enguany, el Congrés tenia oberta l'etapa de promoció i informació arreu dels Països Catalans i, també, la d'inscripció de congressistes. Al mateix temps s'han llançat cinc campanyes de manera que tot el poble pugui participar-hi, evitant la temptació de l'aïllament erudit. Són les següents:

- 1.- Per a la salvaguarda del patrimoni natural
- 2.- Per a la definició del territori i la identificació lingüística (Català al carrer).
- 3.- Per a l'ús oficial del català.
- 4.- Per a la revitalització dels valors populars i del folklore.
- 5.- Per a reivindicar les institucions.

La dinàmica que estan prenent aquestes cinc campanyes ha de permetre recollir i potenciar els esforços realitzats fins ara a barris, pobles i comarques. El Congrés no demana solament l'aportació econòmica —ja s'ha acabat l'època de "fer país" només gratant-se la butxaca— sinó la participació activa tant a les discussions dels diversos àmbits, com a les campanyes llançades al carrer. Inscriure's al Congrés, vol dir això.

EL CONGRÉS ES PRESENTA AL BARRI

Els dies 4, 5 i 6 de març el Congrés es va donar a conèixer públicament al Guinardó. Com a altres barris durant aquests mateixos dies, s'organitzaren diversos actes de presentació. El primer dia en Manel Cervera va parlar sobre el que és i el que vol el Congrés, projectant-se un àudio-visual amb aquest mateix sentit i uns films sobre el poeta Josep Carner i la celebració de l'onze de setembre de l'any passat a Sant Boi. L'endemà va haver-hi un concert a l'església de la V. de Montserrat. L'últim dia es va sortir al carrer organitzant-se una festa de castellers i danses populars catalanes a la plaça del Nen de la Rutlla (Puig i Alfonso).

Cal assenyalar que tots aquests actes van ser promoguts pel conjunt d'entitats del barri que des de fa un cert temps venen coordinant-se. El Congrés, precisament, ofereix una sèrie de motius per a treballar conjuntament, per a fer front comú. La tasca només s'ha començat però cal pensar que donarà uns bons resultats per al Guinardó i que serem molts els que ens engrescarem darrera el Congrés. L'ampla assistència a tots els actes de la presentació fan creure-ho així.

SALVEM CATALUNYA PER A LA DEMOCRÀCIA

Del 27 de febrer al 5 de març l'Assemblea de Catalunya, el Congrés de Cultura Catalana i la Federació d'Associacions de Veïns han organitzat conjuntament unes jornades d'extensió de la campanya SALVEM CATALUNYA PER A LA DEMOCRÀCIA. En el marc del Palau d'Esports de Barcelona els barris i les comarques s'han trobat per discutir en assemblea els seus problemes, han montat una exposició on gràficament es mostra el que cal salvar arreu de Catalunya, i per mitjà de diversos actes populars han fet una crida a defensar el medi ambient ecològic del nostre país. En certa mesura aquesta convocatòria pretenia unificar tots els esforços que a molts pobles i barris (com nosaltres amb la campanya de SALVEM EL GUINARDÓ) s'han realitzat per a denunciar la degradació constant i en certs casos irreparable que ha assolat aquests darrers anys Catalunya.

El cert és, però, que la setmana va començar i acabar amb mal peu, amb molt poca assistència i amb un cert desconcert. Va

faltar propaganda dels actes i, també, l'encert per a confeccionar un ritme d'activitats prou atractiu a nivell de majories.

Cal assenyalar, entre les coses positives, l'exposició que omplia els accessos interiors a les grades del Palau. La majoria de barris hi érem representats i també alguns pobles i comarques —Badalona, Girona, Garraf...—. L'àmplia participació a l'exposició —muntada amb molt d'esforç i ben pobrement— demostra que podem fer millor el treball.

VOLEM L'ESTATUT

Amb data del 16 de gener l'Assemblea de Catalunya va llançar una crida al poble català a participar en una campanya de mobilitzacions i de difusió entorn del slogan **VOLEM L'ESTATUT**.

Aquesta campanya entronca plenament amb el tercer punt programàtic de l'Assemblea que diu: "Restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació".

Pels carrers s'ha repartit àmpliament, de mà en mà, aquesta nova crida de l'Assemblea a lluitar per l'Estatut i són molts els qui lluïm al pit l'adhesiu de **VOLEM L'ESTATUT**, amb l'escut de la

Generalitat. La democràcia a Catalunya només serà real i plena si els nostres drets, que un dia varen ser-nos arrabassats, ens són retornats. L'Estatut vol dir anar més enllà del reformisme, vol dir una autèntica possibilitat d'integració amb ple dret dels immigrants a la nostra comunitat nacional, vol dir l'Estatut de 1932 com a via a l'Estatut que "ara" necessitem, vol dir contribuir a la defensa dels drets de totes les nacionalitats de l'Estat. Vol dir un motiu de debat i de treball arreu!

La nostra Associació, que està integrada a l'Assemblea de Catalunya, ja ha participat d'alguna manera a la campanya repartint el comunicat i enganxant adhesius. Però caldrà anar molt més enllà si de veritat **VOLEM L'ESTATUT**.

CAMPANYA PEL RETORN DEL PRESIDENT TARRADELLAS

L'Associació ha fet arribar als socis un escrit per a recollir signatures a favor del retorn de l'honorable Tarradellas. Es una iniciativa que s'ha anat extenent per Catalunya des de mitjans de febrer i que pretén aconseguir el més abans possible la reinstauració de la Generalitat de Catalunya i de les nostres institucions. (Els qui no l'hagueu rebut, en trobareu al nostre local, c. La Bisbal, 40-42, i cal enviar-lo a l'Apartat de Correus 458 de Barcelona). A finals de mes la campanya ja havia recollit unes 6.000 signatures.

Un altre fet a recollir és la prohibició de les autoritats franceses de l'aplec d'homenatge al sr. Tarradellas previst a Perpinyà pel diumenge dia 27 de febrer. La negativa no va impedir que es desplaressin a la Catalunya Nord més de tres mil persones, les quals, de retorn, protagonitzaren una improvisada caravana-manifestació de cotxes, fortament reprimida a l'arribada a Barcelona.

De tot plegat se'n desprèn que el president de la Generalitat, pel càrrec, pels interessos polítics del moment i per la seva aguda visió política, juga un paper com a centre d'atracció de moltes forces que lluiten pel futur de Catalunya. Cal dir que ja era hora que tots els catalans poguessin saber qui és el seu president i tots celebrarem el seu retorn a la plaça de st. Jaume. Per damunt de tot, aquest dia no serà mai un triomf personalista d'uns pocs, sinó la victòria de tot un poble que ha guanyat i imposat la seva autonomia i els seus drets. Ja que si no fos així...

La Junta de l'Associació ha analitzat darrerament alguna d'aquestes iniciatives i campanyes i va prendre l'acord d'impulsar seriosament el tema nacional al si de l'entitat i dins de tot el barri. Es considerarà interessant crear una Comissió que treballés aquest tema i es proposa com a primer pas, que la vocalia de Cultura coordini d'una manera oberta a tots els qui vulguin participar-hi. Ara és hora d'apuntar-se!

ESCOLA ESTEL

escola de barri
pels nens del barri

E.G.B. 1.ª etapa
E.G.B. 2.ª etapa
Parvulari
Maternal
B.U.P. (en preparació)

matrícula oberta

ESCOLA ESTEL

Pge. Alt del Turó, 13 i 22 (Guinardó)

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Informació General

ESTANILAU TORRES

ENTREVISTA

A LA RECERCA DE LA PETITA HISTÒRIA

L'Estanislau Torres és un home a qui agrada molt parlar i amb unes celles considerables i punyents, que ens rep en una mena de petit refugi —el seu lloc de treball a la terrassa de casa seva, en mig de blocs de pisos però on encara hi arriba el sol— atapeït de llibres, originals i proves per corregir, fotografies i més llibres que un cop llegits distribueix en tres apartats: els de més valor i interès que els guarda, els que estan bé i prou que els regala, i els que no li mereixen cap consideració que els ven (d'aquests n'hi havia un bon pilot dins d'una bossa de plàstic a terra).

En Torres, va néixer ara fa 50 anys a Barcelona, però abans de viure al nostre barri, va viure molts anys al Clot —a "ca les Nines"— i una mica al Poble Sec, on va néixer —com en Serrat, ens diria—.

La seva carrera literària no comença fins l'any 1959 que publica "Fum d'ara", un llibre de narracions. Dos anys després surt "Cel de Tardor", més tard "La Xera" (pel qual li atorgaren el premi Víctor Català) i d'aquí ja vénen tot un seguit de llibres fins arribar a la xifra de 14, xifra que aviat es veurà augmentada amb l'aparició de dos llibres nous.

Com a coneixedor de la vida associativa d'altres temps, Estanislau Torres ens en parla una mica.

— Abans de la guerra, hi havia una vida associativa que ara no hi és pas; es tractava de tota una altra concepció de la vida que ara no existeix. Per posar un exemple, aquí tenim el cas del Mas Guinardó que abans tenia una projecció que ara ha perdut. I és que el ritme de vida que porta la nostra societat està matant les entitats. El cotxe les està matant.

Ens ha semblat que E. Torres enyorava la vida d'altres temps, més tranquils, menys avassalladors, amb menys màquines, més senzilla, on senzillament es podia viure.

— Quan va sortir l'Associació de Veïns vaig pensar que no tiraria endavant; no obstant ja me'n vaig fer soci de seguida malgrat que no hi veia possibilitats. Allò d'altres temps havia mort. Ara, veig que l'Associació té una vida bastant activa i positiva, encara que no sé si arrela prou a tot el barri.

UNA BARRIADA SIMPÀTICA I UNA MICA TRISTA

Com era el Guinardó que tu recordes?

— Abans, el Guinardó era una barriada simpàtica i una mica trista. Avui encara és bonica, però s'ha degenerat molt. S'han fet veritables desastres i s'han transgredit totes les normes. El Guinardó era gairebé un poble aïllat, sense comunicacions i hi havia un tipus de gent ben situada que en podríem dir de classe mitja tirant avall. Ara, el tipus de gent s'ha barrejat més, però malgrat tot, encara es nota un xic que la gent d'aquest barri en general té una posició una mica més elevada que la gent d'altres barris, que la del Clot, per exemple.

L'INCIVISME COL·LECTIU

— Degut als 40 anys d'"anarquia blanca", que jo en dic, Barcelona és ara una ciutat monstruosa i bruta. Pot arribar el dia que la nostra ciutat sigui la més bruta d'Europa. I és que estem en un país brut i endarrerit, on regna un total incivisme col·lectiu.

A vegades em pregunto què pot passar si mai ens donen el Parc de les Aigües per al barri i la gent no està preparada per conservar-lo. Aquí ens manca preparació cultural, vigilància i cura per part de les autoritats responsables.

Quan es parla de les nacions "civilitzades" i netes, s'ha de dir també que aquestes imposen uns càstigs i unes multes extraordinàries als que transgredeixen les seves lleis. Sóc molt liberal i democràtic, però sóc també un partidari absolut de què es compleixin les lleis, unes lleis fetes pel poble, és clar.

Com veieu, crec molt en l'ordre. Abans em creia que estava en posicions gairebé revolucionàries i radicalment nacionalistes i ara resulta que sóc conservador, tan políticament com pel que fa referència a la literatura. I jo no m'he mogut pas de lloc: el que s'ha mogut ha estat l'espai polític, els altres.

UN PAÍS ON NO ES LLEGEIX

Per obligació, hem anat a parlar al tema pel que és conegut l'Estanislau Torres i al qual dedica bona part del seu temps lliure. El fet d'escriure, l'escriptor, les seves possibilitats, les seves penúries...

— L'escriptor català té pocs lectors. La majoria de les edicions que es fan tenen uns tiratges bastant curts. Ara, això passa en català i també en castellà, perquè estem en un país on es llegeix poc. I gran culpa d'això la té la televisió.

Tant l'escriptor, com l'editor, com tots els que d'alguna manera ens movem en aquest món del llibre, fem una vida bastant migrada. No crec que hi hagi cap escriptor que visqui del que li dona el que escriu, a no ser que sigui algun jove valent dels que ara pugen, però la majoria hem de treballar en altres coses. Mireu, jo mateix m'ha de guanyar les mongetes a la Caixa d'Estalvis.

Malgrat tot, ara les possibilitats s'han anat ampliant, però la gent no llegeix pas com ho feia abans, quan els obrers tenien una dèria per a comprar llibres i adquirir una cultura pue no els havia estat donada... Ara mateix, recordo l'èxit popular que va tenir "Res de nou a l'oest". De totes maneres, si comptes les hores dedicades, l'ofici d'escriptor està molt mal pagat, això suposant que et paguin sempre. De fet, un llibre és cosa d'artesanía.

Quins són els llibres que has venut més?

— El que més he venut ha estat "El Pirineu" que és un llibre d'excursions i viatges al llarg de tot el Pirineu. És un llibre gros i car, d'aquests que serveixen per a fer un regal. Després, potser segueix "La batalla de l'Ebre", un llibre de divulgació històrica del que ja se n'han fet tres edicions en català i una en castellà. Com veieu, són llibres que —com el d'en Candel amb el tema dels immigrants— es venen bàsicament per motius extraliteraris. El menys venut potser ha estat "Els escriptors catalans parlen" que està fet sobre una entrevista que vaig fer a tots els guanyadors del Premi Víctor Català, incloent-m'hi a mi i tot, però que va resultar molt censurat i molt car de compra.

En què estàs treballant ara?

— Mireu, ara estic fent una obra sobre la caiguda de Barcelona i també estic corregint les proves de "La bossa de Bielsa" que tracta sobre la gesta de la Divisió 43 durant la guerra civil.

UIMP
Hemorròica General
CEDOC

M'AGRADA LA PETITA HISTÒRIA

T'obsessiona el tema de la guerra civil?

— Sí, la guerra civil és una obsessió per a mi. Tota la meua obra gira al seu entorn. La guerra fou per a mi —malgrat que quan va començar només tenia deu anys— una vivència molt important, que va traspasar tota la meua vida. Jo venia d'una família de la petita burgesia i la guerra, amb la fam i els bombardeigs, va ser un gran shock. Penseu també el que suposa el trencament del 39: passar d'un règim a un altre, de la Generalitat al feixisme.

Jo no sóc historiador, faig llibres de reportatges, de divulgació, però crec que és molt important recuperar la petita història, l'anècdota viscuda pels ex-combatents. "La Batalla de l'Ebre" en gran part és això, entrevistes amb ex-combatents d'una forma amena.

Dins de la meua producció novel·lística, hi ha una mena de trilogia entorn de la guerra: "Els ulls i la cendra" és la novel·la de reraguarda, "La derrota" és la del front i "Estimada Teresa" té com a marc la post-guerra.

Com t'ha tractat durant aquests anys la censura?

— Doncs no n'he rebut pas massa, no; potser el llibre que ha rebut més ha estat "Els escriptors catalans parlen" però em sembla que més que pel contingut del llibre ho va ser per la tendència dels entrevistats (la Montserrat Roig, en Pedrol, en Pere Calders...)

Ara que en això de la censura hi ha coses ben curioses. Per exemple, el dia de Sant Jordi del 1966 van sortir tres llibres meus i en "La derrota" que parla de la guerra, no va poder sortir enlloc el mot "feixistes" en referir-se als "nacionals", en canvi sí que sortia a "Els ulls i la cendra" malgrat que per aconseguir que aquest llibre pogués sortir al carrer, vaig haver d'escriure personalment a en Robles Piquer amb una d'aquelles cartes que no saps pas com fer-ho, però que finalment t'arriba de valor i ho tires endavant tot suant.

Com veus el moment actual de la literatura catalana?

— Jo escric d'una forma molt realista. Crec que ara es peca massa de bandejar escriptors tradicionals i assequibles com en Folch i Camarassa i d'altres. Es fa una gran quantitat de llibres que són molt difícils per al lector mitjà i per això comprenc molt bé que la gent no llegeixi tanta experimentació com es publica. Crec, doncs, que no s'hauria de bandejar cap tendència. Ni tot ha de ser per a minories, ni ens hem de limitar a una producció que podem anomenar popular.

El que hi ha és una gran fúria d'escriptors. La literatura catalana ha tingut sempre una continuïtat ja que podem estar molt contents que després de tanta repressió, existeixi una literatura catalana tan prolifera i amb obres tan importants. El que manca però, és l'ensenyament, la completa promoció de la llengua a nivell escolar.

Hem estat parlant un xic més sota el cel de la nit que envoltava el seu petit refugi instal·lat com dins d'una petita vall de ciment. Mentre érem dins, han caigut quatre gotes que fan que l'aire sigui ara un xic més net, potser com era el del nostre barri abans dels 40 anys d'"anarquia blanca" de que feia poc ens havia parlat l'Estanislau.

JORDI COMELLAS I NOVEL·L
LLUIS PAU

COMIC

El present treball és fruit de les converses tingudes per la vocalia de sanitat de l'Associació de Veïns amb els directors, mestres i pares de 15 escoles del barri. El que aquí diem no vol tenir un valor estadístic sinó que vol començar a desenvolupar el tema de la sanitat a l'escola i per això aportem unes primeres conclusions que posem en consideració de tots els interessats en el tema i a les escoles en primer terme.

Els membres de la vocalia de Sanitat hem mantingut les converses alguns cops amb els directors de les escoles; si aquests no eren accessibles, amb algun mestre, amb pares de l'Associació de Pares, si aquesta existia, i ocasionalment amb alguns alumnes

i si era possible, a més a més, visitàvem l'escola per a constatar el que ens havien dit. La propietat de les 15 escoles estudiades es distribueix de la següent manera:

- 3 escoles estatals
- 1 institut
- 1 escola professional
- 3 escoles en règim de cooperativa
- 7 escoles privades (religioses o no).

Els aspectes sanitaris estudiats i les conclusions a què hem arribat la vocalia són les següents:

1.- ESTRUCTURA DE L'ESCOLA

Edifici. Patís. Escales. Serveis. Calefacció, instal·lacions elèctriques. Humitats. Sol al pati i aules. Número de m² d'aula per número d'alumnes. Grau de perillositat. Baranes, proteccions finestres i patís. Suficients serveis (W.C., menjadors).

En aquest apartat hem vist que no té massa relació el que un edifici sigui antic (per la data de construcció o perquè sigui una torre reconvertida en escola) o nou, amb què sigui insalubre o perillós. Hem trobat escoles amb edificis antics que estaven molt ben coberts tota els riscos d'accidents i d'altres, de recent construcció, que no havien tingut en compte mesures de seguretat o que el grau de conservació era molt dolent, cosa que feia perillosa l'escola (les d'algun col·legi estatal). Un 30 per cent de les escoles estudiades estan per desota del promig de les restants escoles quant a la "qualitat sanitària" de l'edifici, serveis i instal·lacions, destacant que la meitat d'aquest 30 per cent són escoles estatals i l'altra meitat privades.

Algú constata que escoles amb edificis nous, amplis, amb patis grans, amb suficients serveis, amb calefacció central, sense humitats, amb totes les mesures de seguretat contra accidents, són escoles cares que no resulten un negoci rendible. Potser podríem dir que l'escola no té per què ser un negoci sinó un servei públic i que ha de ser la societat i no un particular qui ha de vetllar perquè aquest servei arribi per un igual a tothom.

2.- ALIMENTACIÓ

Hem valorat a les escoles de mitja pensió, l'equilibri de la dieta, la informació als pares sobre el que mengen els nens i, si existia, l'assessorament dietètic per part de metge o especialista.

En general, i potser perquè aquest és un tema clàssicament molt vigilat pels pares, no hem trobat quasi cap escola que donguí una alimentació insuficient.

Es menys freqüent que existís una informació periòdica als pares i més rar encara (30 per cent de les escoles que donen dinar) que existís un assessorament tècnic sobre l'equilibri de la dieta (assessorament que creiem molt necessari quan es tracta d'organismes en creixement i la dieta ha de variar segons el clima durant l'any i segons l'activitat física dels alumnes).

3.- MALALTIES, ACCIDENTS, EPIDEMIES

No hem trobat cap cas d'escola que hagués hagut de tancar per una epidèmia, encara que són freqüents entre les que tenen parvul·lari (infeccions infantils, gripes, respiratòries). Però tampoc cap escola no porta estadística sobre les malalties dels nens. Això seria molt necessari tan per saber la morbiditat general infantil (de què estan malalts els nens del Guinardó, de Barcelona, del país) com per portar una fitxa o història sanitària de cada nen en particular. Aquest fet no és culpa ni responsa-

SANITAT I ESCOLA

COMENTARIS SOBRE LA REALITAT SANITÀRIA DE LES ESCOLES DEL BARRI DEL GUINARDÓ

bil·litat de les escoles, sinó del sistema sanitari en general que no té previst aquests recursos que són les escoles per arribar a la majoria de la població infantil i saber quines malalties es donen més en uns barris o zones i quines altres no, quins nens estan més delicats d'una cosa i quins altres d'una altra.

Quant als accidents, són normals en totes les escoles, sobretot al pati o fent esport. No hem constatat accidents greus, encara que si alguns accidents evitables si s'haguessin pres les mesures de seguretat correctes (cremades per electricitat, caigudes per escales).

4.- MEDICINA PREVENTIVA, LES REVISIONS MÈDIQUES

Aquest és un punt molt important de la sanitat a l'escola. Pensem que si s'aconsegueix portar a terme una bona medicina preventiva a totes les escoles, estariem donant medicina preventiva a la gran majoria de persones en edat infantil (considerant que tots els nens haurien d'estar escolaritzats) i, per tant, estariem veient per la salut de tota la població futura. Però la realitat no és pas aquesta, sinó que de les escoles entrevistades, el 50 per cent no fan cap tipus de revisió mèdica. Els motius són diversos: uns diuen que això és responsabilitat dels pares, altres diuen que s'ha de pagar a part i que les famílies ja porten els nens al metge; d'altres creuen que les revisions es fan malament o sense cap garantia i que per enredar els pares amb uns resultats que no són de fiar, és millor no fer-ne (no van massa desencaminats).

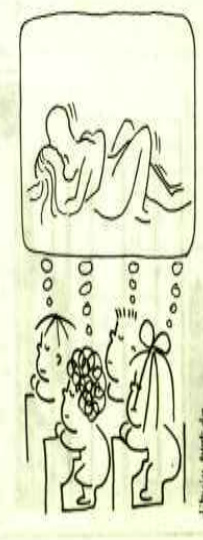
De la resta d'escoles, un 30 per cent fan revisions mèdiques cada any, pagant-la els pares i a càrrec d'entitats privades, és a dir, sense garantia de qualitat ni cap tipus de control (pagant-les els pares que ja paguen la sanitat a través dels impostos i de les quotes de la Seguretat Social o d'una mütua).

Un altre 10 per cent d'escoles les fan a anys alterns o bé ocasionalment, també en les mateixes condicions anteriors.

I només hem trobat 2 escoles, les dues oficials, que fan revisions mèdiques cada any, de franc, és a dir, a càrrec d'organismes oficials i amb certes garanties de qualitat. Però ni aquestes dues escoles tenen prevista la continuïtat de la prevenció sanitària: es fan revisions mèdiques aïllades d'any en any, però no es porta un control de l'evolució del nen d'una revisió a l'altra, comparant els resultats. No es porta una fitxa sanitària que podria ser la història del nen, del seu creixement i de la seva salut. (Per exemple, un any a un nen se li diu

El carrer com a pati i el pati tancat

que té els peus plans, i a l'any següent se li torna a dir o no, però no es mira la revisió anterior, on es podria veure si el nen ha portat plantilles, si aquestes li han anat bé, o si cal fer quelcom més, etc.)

5.- SERVEIS MÈDICS ESCOLARS

Cap escola no té serveis mèdics escolars propis o fixos; una escola oficial té servei de practicum i totes les escoles tenen "seguro escolar" (que és obligatori) pagat pels pares i que cobreix els accidents.

Es evident que les escoles no tenen per què tenir serveis mèdics exclusius per a elles, però sí que haurien de tenir serveis mèdics fixos i a prop de l'escola, tant per atendre els accidents com per fer les revisions mèdiques, com per donar assessoria dietètica, d'esports, d'ensenyament sexual i sanitari, així com per controlar la higiene i salubritat de l'escola. El que és absurd i irracional és la situació actual en la qual, essent el nen i la seva salut una sola cosa indivisible, les revisions les facin uns serveis i es paguin a part, els accidents escolars els atenguin uns altres serveis i es paguin a part ("seguro escolar"), el control dietètic i l'assessorament sanitari no existeixi i quan el nen està malalt és tractat a la seguretat social o al metge particular i tots aquests serveis, a millor dolent i lluny del barri on es viu i on es va a l'escola. Els serveis sanitaris escolars haurien de ser unificats i ubicats a l'hospital o dispensari del barri i que cobrisin, planificadament i coordinada, totes aquestes funcions sanitàries; resultaria molt més eficaç, còmode i rendible tant per a les famílies com per a la societat.

6.- LA HIGIENE A L'ESCOLA

Hem valorat aquí tan l'estat de neteja dels serveis de l'escola (W.C., cuines, menjadors, etc.) com la higiene general, l'existència de rates o paràsits en els nens i sobretot l'actitud de l'escola en front d'aquests problemes.

Tots podem entendre que els W.C. de les escoles són llocs molt difícils de què es mantinguin nets al llarg del dia, però també és veritat que fent instal·lacions més adequades als nens, això seria més fàcil. A més a més, per a crear un hàbit higiènic, seria interessant que se'ls ensenyés a rentar-se les mans després d'anar al W.C. (una mostra que això no es fa és que a la majoria d'escoles no hi ha sabó als lavabos o no hi ha tovalloles, i en algunes no hi ha ni paper de water (!)). En el nostre estudi no arriben al 50 per cent les escoles que estaven netes i amb els serveis adequats i suficients.

Un altre aspecte és el dels paràsits. Un 50 per cent d'escoles afirmen haver tingut o tenir "epidèmia de pol·lis", però són moltes menys les que en front d'aquest problema han informat els pares del que havien de fer i a l'escola han pres les mesures adequades per a solucionar-ho.

A més un 30 per cent d'escoles tenen problemes de rates (dins l'escola o als patis) però són molt poques les que exigeixen de l'Ajuntament que solucioni el problema.

7.- ESPORTS, EXCURSIONS, VIDA FÍSICA

Hem inclòs aquest capítol perquè ens sembla que és imprescindible una activitat física i esportiva constant i controlada per al bon desenvolupament psico-somàtic del nen. Això sembla que no es vist així per força escoles, puix un 25 per cent no fan cap tipus d'esport ni vida física programada (alguna d'elles no té ni pati per a jugar). Un altre 50 per cent sí fan esport, gimnàs i excursions, però bé sigui per insuficiència de mitjans (patís grans, camps d'esports, etc.) o per manca de plantejament seriós, ho fan molt parcialment i només hem trobat un 25 per cent que tingués programada la vida física dels nens i portés una política coherent en aquest terreny (programes, monitors, etc.).

8.- ENSENYAMENT SEXUAL

De totes les escoles estudiades un 25 per cent donen, o consideren que donen, algun tipus d'educació sexual, algunes d'elles dins de les assignatures de ciències naturals i altres ho tenen plantejat més específicament i més globalment. No hem pogut investigar si les restants escoles, a més a més de no abastar aquest terreny de la docència, tan important sanitariament, prenen actituds regressives quant a la sexualitat.

9.- ENSENYAMENT SANITARI

En aquest últim apartat estudiat hem trobat que cap escola no ho té plantejat específicament. És a dir, no es dona cap tipus d'educació sanitària planificada i continuada en les nostres escoles. Creiem que l'educació sanitària donada al nen, a l'igual que l'educació del caràcter i la personalitat, l'educació cívica i l'educació sexual, és de vital importància per al desenvolupament harmoniós de la persona i que caldria elaborar uns programes, conjuntament els tècnics sanitaris i els pedagògics, que donessin les bases sanitàries per a la resta de la seva vida, a fi que la persona pogués ser autènticament responsable de la seva salut.

CONCLUSIONS

- Creiem que molts dels déficits sanitaris trobats no són responsabilitat directa de la direcció o propietaris de l'escola, sinó que són conseqüència del concepte de salut i de sanitat que ens han fet tenir a la societat en la qual vivim. Això ho confirma el que molts déficits no havien estat conciençats com a tals ni pels propis pares dels alumnes que sí criticaven altres aspectes de l'escola. La salut, ens han dit, és no estar malalt i s'han oblidat de cobrir serveis tan importants com l'educació sanitària de la població, la medicina preventiva, el control de la higiene pública i la rehabilitació-reinserció social.

- Altres déficits sanitaris sí que són responsabilitat de la direcció d'una escola determinada en quant constatem que aquell aspecte la majoria d'escoles el tenen solucionat i una no.

- Si bé pot semblar que la realitat sanitària d'una escola no està en relació directa amb la qualitat de l'ensenyament, sí que podem dir que l'escola que no vetlla per la salut dels alum-

nes i mestres i per la salut de la societat serà una escola que dona una educació molt parcial.

- Per una banda constatem que escoles amb edificis amplis, grans patis i suficients serveis, amb la possibilitat de fer esport i desenvolupar harmònicament les potencialitats físiques i psíquiques del nen, són escoles cares, que haurien d'estar a càrrec del pressupost públic, ja que d'això en depèn la salut de la societat.

- Per altra banda, per a que existeixin escoles amb un control higiènic i dietètic, amb una correcta medicina preventiva i assistència sanitària vinculada als centres sanitaris del barri i que donguin una correcta educació sexual i sanitària, cal que canviï molt la sanitat pública actual, que la sanitat estigui al servei de la salut de tothom per un igual, que sigui finançada pel pressupost públic i que existeixi la possibilitat de control democràtic d'aquesta sanitat per part dels usuaris, és a dir, per part de tota la població.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca
CEDO

VOCALIA SANITAT

QUAN TINDREM EL PARC?!

La campanya SALVEM EL GUINARDO ha tornat a sortir al carrer del 18 al 20 de febrer. No és la primera vegada ni en serà la última! Mentre els problemes del barri segueixin pendents, mentre els fets no atrapin a les paraules, mentre la voluntat dels veïns no sigui recollida per un Ajuntament democràtic —i aquí no hi valen retocs reformistes— la campanya continuarà. No som tan babaus per esperar plegats de braços.

El reformisme imperant ha substituït la brusquetat pel diàleg, en Viola per en Socias: cal parlar dels problemes, cal posar-ho tot sobre la taula, cal "fer ciutat". Un nou llenguatge que pot encobrir unes solucions que no acaben d'arribar mai.

ANAR DE VISITA

A començaments de gener, una comissió de veïns i membres de l'Associació es va entrevistar amb l'alcalde per tal de trobar solucions als molts i urgents problemes que el barri té plantejats. En Socias va prometre fer gestions personals amb la Societat d'Aigües de cara a obtenir el Parc i va remetre als Delegats de Serveis Municipals per a la resta de problemes. L'etern pelegrinatge de despatx en despatx recollí el fruit de promeses flotants. El dia 22 de gener s'organitza una comitiva de veïns que acompanya al Sr. Pujades, delegat d'obres públiques, a conèixer sobre el terreny els problemes que abans havíem comunicat sobre el paper: un nou xàfec de bones paraules ruixa generós el Guinardó.

Certament, si les paraules fessin miracles, viuríem en el millor dels mons. Però, tocant de peus a terra, l'Associació ha plantejat el seu treball a un doble nivell: d'una banda ha elaborat un dossier amb els problemes del barri que no tenen espera per a incloure'ls dins del Pla d'Urgència que l'Ajuntament s'ha compromès a escometre i, de l'altre, continuar sortint al carrer per eixamplar, tot el possible, l'exigència reivindicativa del veïnat del Guinardó.

PER CADA 100 PROBLEMES, 5 OBRES

La Federació d'Associacions de Veïns va presentar el dia 29 de desembre al

Sr. Socias un document titulat PER UN AJUNTAMENT DE TRANSICIO VERS LA DEMOCRACIA. Aquest document pretén limitar el caràcter del nou Ajuntament sense, però, que quedessin ajornats una sèrie de problemes que Barcelona necessita resoldre urgentment. En concret, es feia la proposta de que s'elaborés un Pla d'Urgències que respongui a les necessitats actuals més immediates.

La nostra Associació ha redactat un escrit amb els aspectes que no admeten demora, és a dir, propostes mínimes que no signifiquen la solució de tots els problemes del barri. Amb poc optimisme veu el nostre escrit la solució de les necessitats urgents. "Avui se'ns proposa —diem— a les Associacions de Veïns la concreció d'aquestes necessitats en els nostres barris, però ja d'entrada se'ns limita la possibilitat de resoldre de forma immediata les nostres necessitats amb un pressupost ridícul —de 7.600 milions de pessetes— quan de les pròpies declaracions dels Delegats de Serveis sabem que el dèficit funcional puja a més de 120.000 milions de pessetes i que amb l'actual pressupost extraordinari només es pot realitzar el 5 per cent d'aquests dèficits".

La llista de necessitats que exposem, recull les lluites més significatives dutes al Guinardó durant els darrers anys i significa una plataforma reivindicativa que uneix a bona part del veïnat. La podem sintetitzar així:

PLA D'URGÈNCIES: BARRI DEL GUINARDÓ

I. ZONES VERDES:

Apertura immediata Parc de les Aigües, adreçantament Parc Guinardó i afectació de solars industrials i magatzems de cara a recuperar espais lliures.

II. VIALITAT:

Anulació del projecte del Cinturó, tros St. Quintí-Meridiana, revisió del projecte d'accesos als Túnels de la Rubia, solució provisional al Cinturó en el tros entre Castillejos i Cartagena i no realitzar cap actuació que consolidi les afectacions derivades del Pla Comarcal en qüestions de vialitat.

III. ENSENYAMENT

Destinar el solar comprès entre Verge de Montserrat, Cartagena, Manso Casanovas i Telègrafos a equipaments esportius-escolars, adreçant les instal·lacions existents i edificant-hi un complex escolar: Guarderia-Parvulari (360 nens), Escola d'EGB (720 nens), Institut de BUP (720 alumnes) i Escola de Formació Professional (900 alumnes).

Edificar al solar comprès entre Garcilaso, Manigua i Acàcies un centre d'EGB (480 nens) i un centre d'Educació Especial (100 nens). Es demana també un centre dedicat a la promoció i rehabilitació del deficient mental i ajuda a les guarderies existents per evitar la seva desaparició.

IV. SANITAT:

Un centre destinat a equipament sanitari-assistencial amb

inclusió d'especialitats, ATS, dispensari i equip d'informació i estudi per a una medicina preventiva.

V. JURILATS:

Una residència per a Jubilats i un centre social per a tots els jubilats —en el barri n'hi ha més de 4.000.

VI. BIBLIOTECA:

Una biblioteca —al barri no n'hi ha cap— amb 120.000 volums, 75 places i 200 m² de sala de lectura i serveis annexes. Es suggereixen diversos edificis (Torre Llobeta, Jovi —desocupat per incendi— locals dels edificis en construcció on abans hi havia indústries Castelló).

VII. CENTRE SOCIAL:

Un lloc de trobada i vida associativa donades les actuals necessitats culturals del barri, sobretot per als nens i els joves.

VIII. ESPAIS LLIBRES:

Cuidar les places d'Alfons X, Catalana, de la Font Castellana, la que existeix a la confluència entre els carrers de l'Art i Garrotxa, Conservació de la caseta situada a la plaça de Puig i Alfonso (la del Nen de la Rutlla) com a lloc de joguines o biblioteca infantil.

IX. OBRES PÚBLIQUES:

Cal arreglar amb urgència: Sortida Metro de St. Quintí —llum i pavimentació—, pavimentació carrer Acàcies, neteja de la zona final del carrer Lepanto, neteja dels solars convertits en indrets d'escombraries i rates.

SARDANES REIVINDICATIVES

L'altra cara de la nostra lluita és la mobilització dels veïns, la sortida al carrer defensant els nostres interessos.

Del 18 al 20 de febrer s'han dut a terme una sèrie d'accions dins de la campanya SALVEM EL GUINARDO.

El divendres i el dissabte es varen instal·lar a diversos indrets del barri —mercats, sortides de Metro, places...— taules amb fulls informatius i altres materials relacionats amb les campanyes en les quals participa l'Associació. El diumenge l'atenció es va centrar al Parc de les Aigües, amb una ballada de sardanes a càrrec de la Cobla Municipal —ara l'Ajuntament també participa en les reivindicacions!—. El matí un cotxe amb megàfon i música va recórrer els carrers del barri anunciant l'acte; a les 12 començaven les sardanes, reunint-se a la plaça d'Alfons X bastant centenars de persones —podem dir que al llarg del matí hi va passar més d'un miler de persones—. Es va aprofitar aquesta ocasió per a informar sobre les gestions fetes i per fer una crida a participar amb el major entusiasme en la campanya SALVEM EL GUINARDO. El tema del Parc de les Aigües ha arrelat fort en tot el veïnat. Des dels més petits (els nens i noies jugant a l'ombra del Cinturó) fins als més grans (els nostres jubilats fent-la petar arrezerats al mur del Parc) tots volem el parc obert ara mateix.

Fins i tot l'Ajuntament s'ha interessat en la qüestió. El Sr. Socias ha pressionat a la Societat d'Aigües de cara a obtenir el Parc o que almenys els veïns poguéssim accedir a visitar-lo el diumenge dia 20, mentre es feien les sardanes.

El Sr. Linari, però, no està disposat a obrir-lo i considera els veïns com una mena de terroristes que posarien en perill les instal·lacions. La Societat parteix de què es tracta d'un establiment industrial —mai no parla de Parc, sinó de "Depòsits de Alturas"—, oblidant la qualificació que sempre ha tingut de parc urbà, desconeixent la realitat del seu ajardinament i el caràcter únic d'aquest solar a tot Barcelona. La Societat preferiria convertir-lo en magatzem de tubs i accessoris de canalitzacions o bé, en últim terme, edificar-hi en tot l'espai possible.

Cal demanar més seriositat i, almenys, més claredat: no hi ha dret que la Societat digui que "sempre ha fet tot el que li ha estat possible per col·laborar tan amb l'Ajuntament com amb les Associacions de Veïns i que està disposada a continuar fent-ho". Per favor, no continuïn; comencin!!

la "federació" a debat

Els mesos passats des de desembre fins ara marcaran, sens dubte, una de les etapes més definides del moviment de barris a Barcelona i, sobretot, de la Federació d'Associacions de Veïns. La proposta de 9 Barris, en un moment d'"impasse" de la Federació, i la ratificació d'Albert Pons Valón com a president i de la celebració de les eleccions per la junta directiva han arreglat totes les contradiccions d'un moviment que pretén de ser unitari, i que ara han sorgit a la llum pública, després d'arrossegar-se des del 1974.

Aquell any, el 1974, els barris van entrar a formar part de la Federació, juntament amb les associacions de veïns de carrers. Aquest punt és important perquè cal tenir en compte que mentre que els barris tenen un nombre molt més elevat

de socis —els carrers de vegades només apleguen una desena de socis—, han estat també els que han marcat la pauta del moviment ciutadà que coneixem ara, essencialment democràtic, tant en la seva actuació i estructura com en les seves reivindicacions: els carrers, per contra, es mouen encara a un nivell que podríem dir gremial, conegut en els cercles del moviment ciutadà com a "bombillaires" —s'han dedicat essencialment a posar bombetes als carrers per Nadal.

Per altra part, hi ha 110 associacions federades, de les quals 35 són de barris i 75 de carrers. Cada associació té el mateix nombre de vots: un. La diferència d'oportunitats, doncs, és molt notable, sempre perdent les associacions de carrers. Aquest problema s'ha anat arrossegant des del començament. En les eleccions de l'any passat només es va poder aconseguir crear una comissió dels barris, un representant de la qual estaria a la junta, i una comissió de modificació dels estatuts, que va començar a treballar en la idea del "vot qualificat", és a dir, un vot en relació al nombre d'associats que tingués cada associació, tot i acceptant que carrers i barris continuaven federats en el mateix organisme.

LA PROPOSTA DE NOU BARRIS

Mentre aquest problema de fons persistia, altres temes més urgents demanaven l'atenció del moviment ciutadà: recordem, només, la manifestació per l'amnistia demanada per la Federació, la campanya per la normalització del català i, concretament, les diferents accions que durant tot l'any passat es van portar als barris de Barcelona. Aquests fets, tot i ser molt importants cara a l'acceptació pública del moviment ciutadà, no deixaven d'amagar, però, que ni el moviment ni els problemes ciutadans són unitaris: comparar la problemàtica de Pedralbes o el Guinardó amb la del Besòs o del Carmel, no té cap punt de suport. De la mateixa manera, la Federació no ha portat de la mateixa manera temes com l'amnistia, el xabolisme o l'ensenyament.

En aquest context i en el de les eleccions d'enguany a la junta directiva de la Federació s'inscriu la proposta de 9 Barris que, acusant la Federació de no fer altra cosa que negociar i d'estar massa propera a l'ajuntament barceloní, demanava la dimissió de Pons Valón i de la junta directiva, que es retardessin les eleccions en un mes per discutir el tema i la creació d'una nova federació de barris en la qual els carrers estiguessin integrats com a vocalia, a l'igual que altres seccions de la vida ciutadana. L'exigència del "vot qualificat" era una altra part important del document.

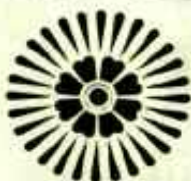
La proposta de 9 Barris, feta aprofitant unes declaracions a la premsa de Pons Valón en les quals deia que les associacions estaven essent polititzades, no fou acceptada en assemblea a la federació. Pons Valón continua de president i el dia 11 d'aquest mes de març s'elegiran els darrers dos últims càrrecs de la junta, vice-secretari i un vocal.

LA POSICIÓ DEL GUINARDÓ

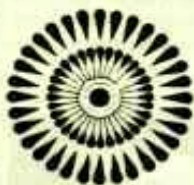
Donat que no es pot resumir en tan poc espai els intrínsecs de la votació —per altra banda, secreta—, ens hem posat en contacte amb el nostre president, Josep Farré, que ens ha explicat la posició de l'Associació de Veïns Joan Maragall. Només un incís: la demanda de 9 Barris que la federació enviés a totes les associacions de carrers la seva proposta no fou complida per Pons Valón, qui va considerar "que ja havia estat suficientment difosa a la premsa".

Farré considera el document de 9 Barris com a un element de crítica, importantíssim per a iniciar un debat que ja s'estava fent urgent. L'associació, però, considera amb ell que el procés plantejat no era el correcte i que millor era participar a les eleccions i aconseguir que els càrrecs fossin ocupats per gent de les associacions de carrers, com ha succeït i que, en tot cas, si els carrers han de perdre la seva força, ha de ser per ells mateixos, perquè es vegin desmarcats del moviment, però no pas perquè els barris els foragitin. Calia evitar el fraccionament de la Federació, ja debilitada per la mateixa crisi de creixement de l'any passat. D'alguna manera, entre la ruptura propugnada per 9 Barris —recolzada pel Carmel, Casc Antic, Verneda Alta, Turó de la Peira i veïns de Sant Pau i Sant Martí— i la d'un pacte electoral que permetés els barris accedir i copar la junta, el Guinardó optà per la segona posició.

floristeria

CERVELLO

Av. Virgen de Montserrat, 114 bis
Telef. 236 18 83
BARCELONA 13

LLOBET

JOIES - RELLOTGES

REGALS
PER A
la COMUNIÓ

Avda. Virgen de Montserrat, 56 58
Telef. 214 09 64

Des de fa ja uns quants mesos la vocalia de Joves venia donant voltes a l'engament d'una campanya entorn de la reivindicació d'un centre social per als joves del barri. Per començar, varen llençar el següent manifest:

EL JOVE CATALA TAMBE VOL PARTICIPAR, PERÒ NO EL DEIXEN.

En aquests moments, la premsa i els altres mitjans de comunicació de Catalunya i de la resta de l'Estat Espanyol, ocupen els seus espais dedicats a la política nacional en un 70 per cent al tema de les properes eleccions, pactes electorals, negociació de les normes, tal partit o tal altre es presenta o no, etc.... i és lògic, doncs aquestes seran les primeres eleccions fetes en 40 anys, i esperem que amb tots els partits polítics sense exclusions, sense presos polítics, etc., si el temps ho permet i l'"autoritat" no ho impedeix. Un dels punts més foscos d'aquestes eleccions, serà el de l'edat mínima per poder votar i ésser votat; al llarg de 40 anys aquest problema no havia existit, ja que aquí de drets polítics no en tenia ni Déu, ni joves ni vells, però ara que semblava que d'una vegada per totes anàvem a poder decidir el nostre futur se'ns pretén negar, a nosaltres els joves ("divinos tesoros") el dret de la majoria d'edat, de votar i d'ésser votats als 18 anys (senyor, senyor, quina creu) i es calcula en dos milions i mig els joves que estem entre els 18 i els 21 anys. Pretendre en aquestes eleccions deixar fora d'urna dos milions i mig de paperetes no és just, és molta papereta. A més a més, tenint en compte que segons les lleis d'aquest país, un jove als 16 anys ja té responsabilitat penal i als 18 la majoria penal (pot anar a la presó, article 9 del C.C.), un jove als 16 anys pot començar a treballar (encara que de fet es comença molt abans) i als 18 anys es té la plena responsabilitat laboral. Amb això es planteja una greu contradicció, si som majors als 18 anys per ser condemnats per delictes i anar a la presó, per poder signar contractes i perquè et facin un judici laboral, per què no tenim majoria d'edat civil en la mateixa edat?, és a dir: per ser delinqüents i per treballar som responsables, però per tenir drets civils, votar i ésser votats se'ns considera irresponsables. Ens trobem davant d'una discriminació que és necessari superar immediatament; es tracta d'aconseguir la majoria d'edat civil, penal, laboral i política al mateix nivell: **ALS 18 ANYS.**

Consients d'aquests problemes, les entitats i centres juvenils de Catalunya i les organitzacions polítiques juvenils hem creat una comissió pro majoria d'edat als 18 anys per tirar endavant aquesta campanya que neix com a fruit d'una exigència de tots els joves, campanya que ja ha començat amb una recollida de signatures, amb l'intent que les organitzacions populars (A.A. de veïns i altres entitats), col·legis professionals, organismes unitaris (Assemblea de Catalunya, Consell de forces, Comissió negociadora) i partits polítics manifestin el seu recolzament a la campanya, i amb la convocatòria d'una manifestació legal el diumenge dia 13 de març a les 12 del migdia en el saló Víctor Pradera.

Davant d'aquestes eleccions que han d'ésser les eleccions de la llibertat, l'amnistia i l'estatut, els joves a més a més de recolzar tot això, pensem que han d'ésser les eleccions de la majoria d'edat i el dret de vot als 18 anys. Doncs com diu aquella famosa frase, "no pot haver-hi drets de la joventut sense democràcia, ni democràcia sense joventut".

MARIUS LOU

EN MARXA LA CAMpanyA PEL CENTRE SOCIAL

Malgrat l'escrit, aquesta idea encara no s'havia posat en pràctica, fins que el passat dia 26 es varen reunir membres de quatre grups o nuclis de joves del barri que varen acordar constituir-se en coordinació permanent per impulsar de moment aquesta campanya amb la perspectiva d'incorporar-hi el màxim nombre de joves ja sigui a nivell de centre o a títol personal.

En propers números de "GUINARDO" anirem informant de la marxa d'aquesta campanya que pot suposar la primera movilització de joves del barri en torn d'un problema molt concret. Així mateix intentarem donar una visió molt més clara del que és el Congrés de la Joventut, d'on ha sortit la iniciativa, què pretén, com s'hi ha treballat, etc.

A TOTS ELS JOVES DEL BARRI

"Davant d'una problemàtica del barri, com és la del Guinardó, afectat greument pel Pla Comarcal -Cinturó de Ronda, Parc de les Aigües, etc.- que s'enfronta a l'opinió i als interessos de tots els veïns, els joves creiem que cal fer sentir els nostres problemes i les nostres reivindicacions.

Si bé tot el barri necessita d'un centre social, nosaltres com a joves necessitem que el Guinardó ens ofereixi una sèrie de serveis que fins ara ens han mancat. El Centre Social, amb tots els serveis que creiem que ens calen -Biblioteca, sala de música, de reunions, etc.- és l'única alternativa per no haver de sortir del barri quan volem divertir-nos i tractar amb d'altres joves.

Nosaltres, els joves, que tenim els nostres problemes, ens hem de reunir per tractar-los i unir-nos per solucionar-los, ens fa falta, doncs, un local.

Proposem l'edifici del Parc de les Aigües que no s'utilitza i que ens podria servir a nosaltres i a tothom.

Demanem el vostre ajut i col·laboració

per:

1er. Aconseguir que ens obrin el Parc de les Aigües i rehabilitin l'edifici que hi ha al seu interior com a Centre Social.

2on. Discutir i aclarir els problemes de la joventut del barri i de tots els joves en general, i buscar solucions, encaminant-nos així cap al Congrés de la Joventut, que és el lloc de la discussió de tota aquesta problemàtica i donar alternatives entre tots. Així farem sentir la nostra veu."

fem nous socis

NOM I COGNOMS	Edat
DOMICILI	Telèfon
PROFESSIO	ACTIVITATS PREFERIDES
DATA PROPOSTA	SOCI QUE PROPOSA
DATA D'ALTA	
Les quotes demano que em siguin liquidades per:	semestres
	anys
Signatura	
Banc o Caixa	
Domicili	
Senyors,	
Els prego que atenguin amb càrrec al meu compte corrent o llibreta	
ne, els rebuts que els presenti per cobrar	
l'Associació de Veïns "Joan Maragall", a nom de	
Firmat	
Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC	
TITULAR DEL COMpte	

A. DE VEÏNS JOAN MARAGALL C. LA BISBAL, 40-42

PER UNA ESCOLA GRATUITA

El mes passat, la vocalia d'ensenyament de l'Associació va publicar un treball sobre l'ensenyament al Guinardó, que tothom pot adquirir al preu de 25 ptes. al local de l'Associació.

Referent també al tema de l'ensenyament, la mateixa vocalia, juntament amb les vocalies d'ensenyament de totes les Associacions de Veïns de Barcelona, ha llançat una campanya per a sol·licitar places escolars gratuïtes en centres públics.

Els fulls per a demanar aquestes places, es poden recollir també al local de l'Associació i un cop plens seran presentats al Ministeri d'Educació i Ciència exigint una ràpida solució al problema del déficit de places escolars existent a cada barri.

**RECOLLIM
SOL·LICITUDS
PER A UN
ENSENYAMENT
GRATUIT**

FA FALTA UN TRANSBORDADOR A LA RONDA GUINARDÓ

No sé si serà cert allò de que "nunca llueve a gusto de todos" però del que sí estic convençut és de que quan plou mai ho fa a gust dels que cada matí hem d'agafar el metro a l'estació de Guinardó.

Es tot un espectacle veure com els atrafegats vianants donen voltes, salten, corren o es paren indecisos davant el pantà que es forma els dies de pluja en aquella zona. Contribueix a animar tot això el pas constant de tot tipus de vehicles que "netejen" desinteressadament les sabates i pantalons dels que intenten amb divertits moviments fugir de la dutxa.

Ni els esforços, menys desinteressats suposo, dels propietaris de la xurreria, que varen descarregar un camió de sorra ni els dels panxuts funcionaris que tot xino-xano passen els matins de sol posant pegats de quitrà als forats més grossos, pegats que només duren fins a la propera ploguda, han pogut solucionar el problema.

Però no acaba aquí la broma. Quan es fa fosc allò és el "más difícil todavía" ja que, per contribuir a l'ambientació, es poden comptar amb els dits d'una orella els fanals que funcionen... (mercé, una vegada més, a la xurreria que des de fa uns quants dies ens dona una mica de llum!).

De totes formes esperar que hom podrà esquivar els esquitxos dels cotxes dels quals només es veuen les llums i a més sense fotre's dins de cap sot és ja molt esperar.

Es curiós que l'Ajuntament pugui dedicar una brigada a posar pegats cada cop que plou i no pugui asfaltar-ho i il·luminar-ho definitivament.

Es clar que hi ha un altre problema que es diu Cinturó de Ronda, que teòricament ha de passar just pel mig del descampat on està el metro.

A més... si hi passa el cinturó... on haurem d'agafar el metro? connectaran l'entrada amb la xarxa de clavegueres? seria prou original entrar al metro amb una escala mecànica que atravessés l'antic regne dels ratolins (artístic perquè fugint dels sorolls soterranis i cercant la pau de la muntanya s'han instal·lat en els solars del carrer Genovà entre d'altres).

O faran un pas elevat per baixar el metro? La imaginació de l'Ajuntament en qüestions de vies de comunicació és infinita... i si no que els hi preguntin als veïns de la plaça Alfons X.

El problema de l'estació també podria solucionar-se enderrocant l'hospital de Sant Pau i construint una nova sortida del metro. En fi solucions n'hi podríem trobar moltes. Només cal posar-s'hi... però hi ha una petita pega: els veïns del Guinardó som molt tossuts i no volem que ens tirin les vivendes, no volem que ens facin dos "Guinardós" amb un Cinturó al mig. El Guinardó és "uno e indivisible" que diria algú i per tal el volem sencer, sense Cinturó.

Així doncs, el millor que pot fer l'Ajuntament és fer baixar la seva "autopista urbana" pel carrer Sant Quintí... sense carregar-se l'institut si us plau i asfaltar i il·luminar d'una vegada els accessos al metro. No voldríem haver d'esperar gaire o haurem de cridar "Al Guinardó volem un transbordador".

ACTES DE REPULSA PELS ATEMPTATS DE GENER A MADRID

L'Associació va penjar a l'entrada del local una bandera catalana amb llac negre, en senyal de dol pels fets ocureguts. També alguns veïns, fent-se ressó de la crida de la Federació d'AA. de VV., varen posar senyeres als balcons amb cintes negres.

A on, però, es va produir una forta protesta va ser a Sant Pau. El dia 25 —l'endemà mateix dels assassinats dels laboralistes— prop de 500 persones de l'hospital, amb la presència de gent de la Fundació Puigvert, feren una sentada de dues hores (d'1 a 3 de la tarda) a les escales de l'entrada principal. En assemblea s'analitzà els fets del moment i es recolzà la convocatòria de les Centrals Sindicals, convocant-se per a l'endemà un atur de 24 hores, respectant-se els serveis d'urgències.

Des del primer moment la senyera oneja a la façana amb un llac negre. La gerència consenteix aquesta mostra de dol però precisa per boca del sr. Moreno que "l'atur no és la mida correcta, encara que la respecta" i fa una crida a la bona comprensió de la gent quant a no allargar massa la situació d'atur. L'assemblea va acordar l'atur de 24 hores front a les propostes de vaga indefinida o les que només proposaven un atur parcial.

300 JUBILATS LLUITEN PER UN DEMÀ DIGNE

El diumenge 6 de març es reuniren en assemblea prop de 300 jubilats i pensionistes del Guinardó de cara a estudiar els seus problemes: L'augment de pensions, la gratuïtat dels transports, llocs de reunió —reivindiquen el local interior del Parc de les Aigües—, sanitat al mateix barri.

Al Guinardó es calcula una població de jubilats de prop de 4.000 persones. I en aquests moments no disposen de cap mena de servei, ni residència ni llar de jubilats.

A la sortida de l'Assemblea un grup de jubilats es va manifestar amb pancartes fins a la plaça del "Nen de la rutlla" on foren rebuts amb aplaudiments pels veïns que allà es trobaven celebrant la presentació del Congrés de Cultura Catalana al barri.

Recolcem plenament aquesta iniciativa de l'assemblea esperant que doni com a resultat la creació ben aviat d'un potent moviment de Jubilats al Guinardó. Ja des d'ara posem les pàgines del Butlletí al seu servei, com un instrument més per fer arribar a més gent la seva problemàtica.

ELS PARTIDARIS POLÍTICS AL GUINARDÓ

De cara a les eleccions, els partits polítics del barri estant donant-se a conèixer públicament.

Primerament fou el P.S.U.C. el passat 29 de gener amb un acte titolat "Per unes eleccions lliures"; posteriorment va ser C.D.C. qui l'1 de març va presentar el seu programa i la seva opció sobre les eleccions i finalment ha estat el P.S.C. (C) —aquest darrer 11 de març— qui ha fet la presentació del partit.

Cal esmentar, que en aquests darrers temps el local del teatre de la Parròquia s'ha convertit en la tribuna pública de molts dels partits i grups polítics del barri i fins i tot d'altres que cobreixen un camp geogràfic més ampli, ja que els actes que s'hi han celebrat, de tots els colors, han estat nombrosos.

ABANS DE LES ELECCIONS AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS

Mitin el dia 13

Quan aparegui aquest butlletí s'haurà acabat de celebrar el mitin de l'Amnistia, convocat pels familiars de presos polítics, amb la col·laboració d'altres entitats i organitzacions del país. Aquest acte s'inscriu en la campanya que arreu de l'Estat —especialment al país basc— es mena de cara a obtenir ara mateix l'amnistia total. A les primeres pàgines de la nostra revista fem sentir la nostra veu alarmada contra l'escalada de violència, de tota mena i de tot origen, que ha resseguit el país. Es per això mateix que cridem fort i convençuts que l'amnistia total és un camí de superació del terror, una amnistia que ens obre a la llibertat i, a Catalunya, a l'autonomia. Resumidament: **LLIBERTAT, AMNISTIA i ESTATUT D'AUTONOMIA.**

Josep Maria Palomas,
un noi del Guinardó.

Josep Maria Palomas torna a treballar al taller de Paco Andrés, després de sis anys de presó.

Josep Maria Palomas era, quinze anys enrera, un dels joves més populars del barri del Guinardó. Pertanyia a l'agrupament escolta Mossèn Cinto Verdagué, que era aleshores l'entitat més viva i progressista —en el context de l'època— que hi havia al barri. Allà era conegut com a líder de l'activisme catalanista, en una època que demanar la llibertat de Jordi Pujol, ballar sardanes a la plaça Sant Jaume i demanar bisbes catalans significava arriscar-se a anar a la presó o a rebre les garrotades d'algun "ultra". Josep Maria Palomas va conèixer totes dues coses.

El servei militar el va fer descobrir una altra mena de militància, i després d'un breu període al FOC (Front Obrer de Catalunya), que li va comportar una nova detenció, va ingressar al PCE (I), partit que més tard ha esdevingut el PTE (Partit del Treball d'Espanya). Palomas en va arribar a ser secretari general del comitè de Catalunya, i va ser detingut en 1968 com a conseqüència d'una manifestació que hi va haver a la Plaça d'Eivissa on un jeep de la policia va ser incendiat per un coctel molotov. Amb ell van ser detinguts els principals dirigents del partit, i també la seva dona, embarassada de set mesos. El nen va néixer a la presó.

Després de passar un mes a Jefatura fou jutjat en Consell de Guerra i condemnat a divuit anys, tot i no poder-se provar la seva responsabilitat en l'atemptat al jeep de la policia. N'ha complert sis en diverses presons de l'Estat, durant les quals ha portat a terme dues vagues de fam de quinze dies. Ha pogut sortir en llibertat gràcies a l'aplicació de diversos indults.

Durant la seva estada a la presó, el Comitè de Solidaritat del nostre barri l'ha ajudat en el que ha estat possible.

Josep Maria Palomas torna a estar entre nosaltres. Segueix fidel al seu partit, al seus ideals nacionalistes i a la classe obrera. Segons ens diu, es dedicarà més a l'activitat sindical que a la política, i ara que el PTE ha adoptat una línia clarament a favor dels drets nacionals de Catalunya, Palomas assegura que ha trobat una total coherència política conjuntant els principis revolucionaris amb el dret d'autodeterminació.

Palomas ja no és un noi popular del barri, perquè els anys no han passat en vau. Però amb els seus 31 anys, tots els qui el vam conèixer estem contents que torni a estar amb nosaltres en la lluita de cada dia per la llibertat.

EP! QUE VENEN LES "FESTES DEL GUINARDÓ"

Al Guinardó abril i maig són dos mesos propensos a les festes. Enguany les diverses entitats del barri estan treballant per a organitzar conjuntament unes espectaculars i històriques —no regategem elogis!— **FESTES DEL GUINARDÓ**, que seran la suma, ampliació i projecció de les anteriors "Festes de Maig" i "Festes de la V. de Montserrat".

Tots els que vulgueu participar a preparar aquestes jornades (del 23 d'abril al 3 de març) aneu corrent a la vocalia de festes de l'Associació. Fa falta molta gent!

Ultima Hora
prohibición gubernativa

PROGRAMES DE RADIO INTERESSANTS

"**LOS BARRIOS**", a les dotze del migdia a Ràdio Peninsular. Programa absolutament recomanable, que fa l'Antoni Serra, i que ja ha tractat en dues ocasions el nostre barri.

Per informació local també és aconsellable escoltar el "Directo" de Ràdio Barcelona d'una a dos quarts de tres del migdia que s'emeteix cada dia amb temes de tota mena, però quasi sempre interessants; hi surten qüestions d'ensenyament, sanitat, política, feminisme, etc.

A les onze de la nit pot seguir-se el "Meridiano 23": més fluix que els anteriors, però té l'avantatge —al igual que el "Ràdio-scop" de Salvador Escamilla al matí a la Miramar— que sovint són els mateixos protagonistes dels fets els que els expliquen.

I, finalment, encara que massa tímida i "oficalistes", no podem oblidar els "Panorama" que a tres quarts de nou del matí, a la una i mitja del migdia i a les nou de la nit fa la "Peninsular".

En una altra perspectiva, cal escoltar també el "Dietari" que fa el Quintà i Sadurní després del "Diario Hablado" del migdia a la Barcelona. Diàriament es tracten en taula rodona temes diversos i no està de més dir que és un dels programes on més hem sentit parlar de l'amnistia...

Per últim, si voleu passar una estona divertits, escolteu el "Tito B. Diagonal" a la Joventut a mitjanit: realment divertit.

I no ens oblidem de recomanar a la nova Ràdio 4 (freqüència modulada) el "Parlem-ne" d'Antoni Serra, també amb informació local. Cada dia després de les notícies de la nit.

RETAILL

EL PARC DE LES AIGÜES

Ja fa dies que em va putant la mosca al nas. Cada vegada que passo per la plaça Alfons X el Savi i veig les pintades promogudes per l'associació de veïns, demanant per al Guinardó el Parc de les Aigües, m'agafa un tremolor. Perquè, senyors, a pocs metres del parc, sota els passos elevats del II Cinturó de

Ronda (per a major escarni, en el mateix lloc de les pintades), s'hi van construir uns bonics jardins en acabar les obres. Als pocs mesos no hi quedava ni el més lleu signe de vida vegetal.

Si el Parc de les Aigües ha de quedar, en un futur, com els Monegros, potser que ens hi pensem a reclamar-lo per al barri. No us sembla?

A BOSCH
(Barcelona)

... i afegim:

és difícil conservar el que no té condicions. El primer que necessita la vida vegetal és sol i a sota el Cinturó (el I i no el II) només si pot fer verdet o xampinyons. Si tenim prou sentit cívic per a guanyar un espai verd bé serem capaços de civilitzar-nos tots plegats per a conservar-lo. I això no treu que el "gastem" una mica, com passa amb totes les coses que es fan servir. D'acord?

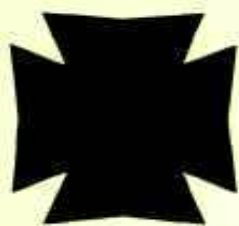
DRETS HUMANS

El passat dia 11, es va celebrar als locals de l'I.N.E.M. "Sant Josep de Calassanç", l'obra de teatre original de Jean Paul Sartre, "Morts sense sepultura", en la seva versió catalana a cura d'en Pedroló, a càrrec del grup "Trup 69 Teatre".

L'acte, que fou organitzat pel Grup de Drets Humans del Guinardó i per altres entitats del barri, s'inscriví dins del Congrés dels Drets Humans.

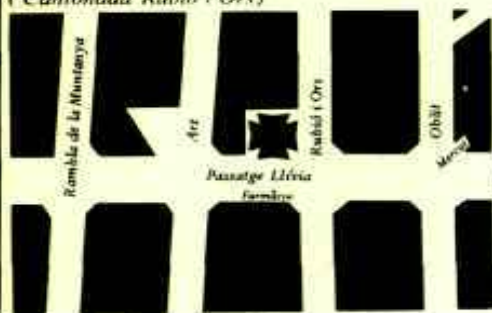
CEDOC

CONSULTORI
A.T.S.

injeccions
amb material d'un sol ús
presa de pressió
cures
anàlisis
embaràs,
grup sanguini, R.H.

Passatge Llívia, 52
(Cantonada Rubio i Ors)

visita a domicili
tels. 2197638
2355872
Horari: 11h. a 2h.
6h. a 8h.

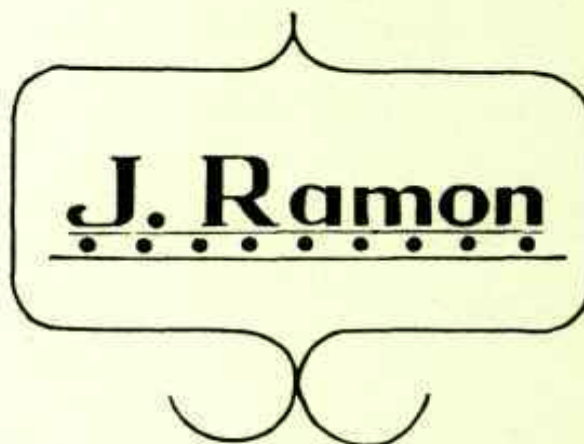

Si us feu soci
d'aquest consultori d'A.T.S.
per 150 ptes. cada mes
podreu disposar
de tots els nostres serveis
amb el

50% descompte

CONFITERIES
BOMBONERIES

Av. Verge de Montserrat, 202 Teléf. 255 53 33
Pla dels Fornells, 22 (Verdún) Teléf. 359 85 04
BARCELONA

EDITORIAL AVANCE

ULTIMOS TEXTOS PUBLICADOS:

SOCIALISMO EN DEMOCRACIA Y LIBERTAD

Luchas sociales
y política urbana
Marçal Tarragó

Cómo se investiga
Gian Antonio Gili

La historia hoy
Vilar, Sobodul...

Por una reforma
democrática
de la enseñanza
Seminario de Pedagogía
de Valencia

El juguete y el juego
José Mª Gorris

Grec 76:
Al servei del poble
Antoni Bartomeus

La Confederación Sindical
de Comisiones Obreras
Julián Ariza

Reforma empresarial
y Mercado Común
R. Tamames, N. Fernández
Cuesta, F. Fernández Ordóñez,
Sicco Mansholt,
O. Giscard D'Estaing,
Prof. Grassini

¿Hacia el pacto social?
El Partido Comunista
Italiano
Palmiro Togliatti

PSUC: Per Catalunya,
la democràcia
i el socialisme

Els grups polítics
a Catalunya

Partits i programes.
Jaume Colomer, Cesáreo R.
Aguilera, Joan Subirats i
Joan Vintrolé.
Estudi introductori
Jordi Borja

PSUC: Una proposta
democràtica i socialista
per a Catalunya

¿Qué es el Eurocomunismo?
Máximo Lojzu,
Pere Vilanova

vina a sardenya 550 o major de gràcia, 96

JMC